

FORTALEZA
CEARÁ - BRASIL

BRAZILSKÁ *přitažlivost*

VALENTINA PERRI

Brazilská přitažlivost

Valentina Perri

Vydalo v roce 2026

Secret Press

Kontakt:

Elena Ševčíková, Ječná 468, Kobylnice

www.secretpress.eu

e-mail: secretpress@secretpress.eu

1. elektronickou publikaci, 1. vydání a 15. knihu v edici Secret Press

Autor © Valentina Perri

Obálka a grafika © Dita Horká

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN:

978-80-88553-01-4 PDF

978-80-88553-00-7 epub

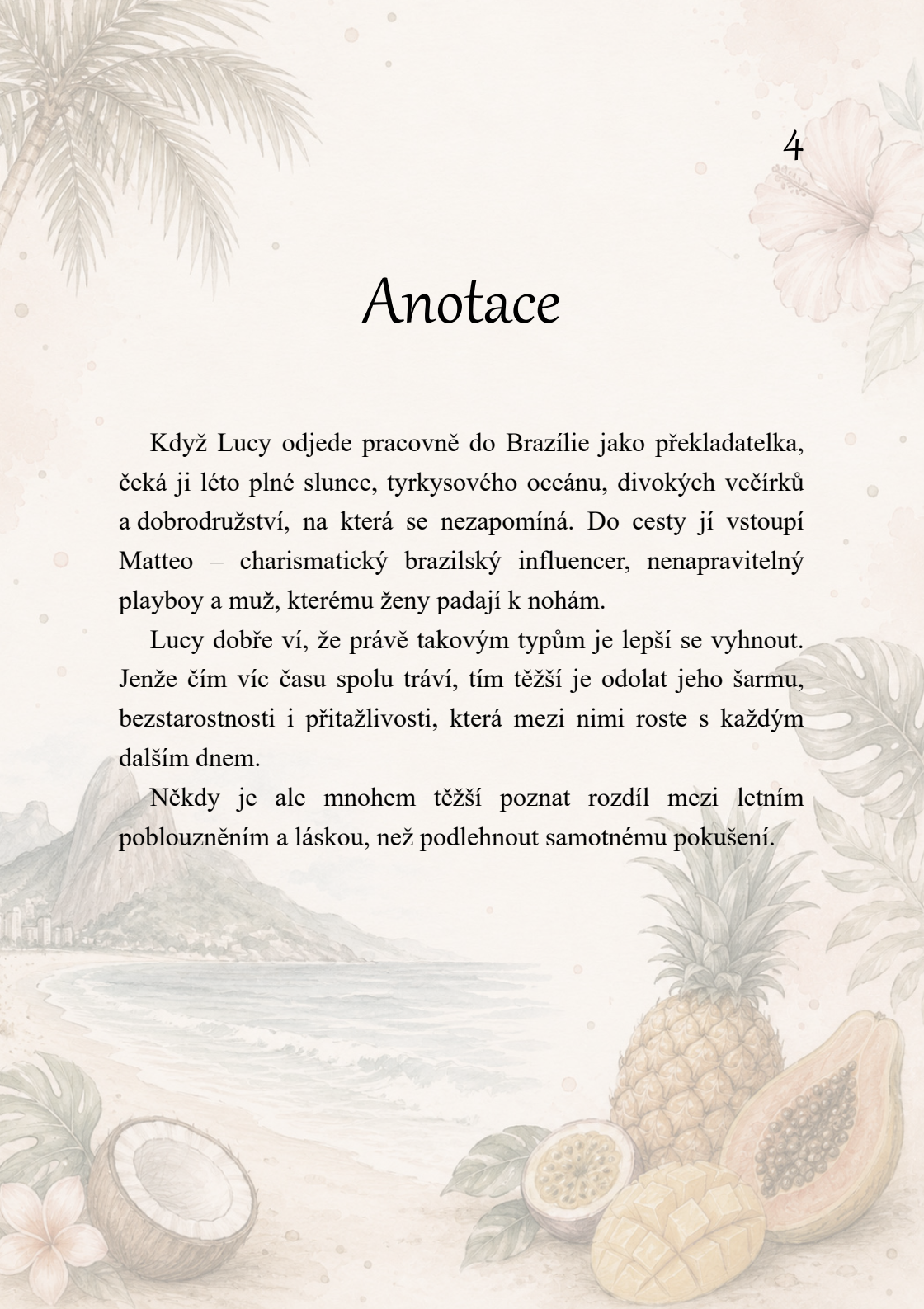
Všechny postavy i společnosti v této knize jsou fiktivní a jakákoli podobnost s reálným světem nebo skutečnými osobami je zcela náhodná.

Anotace

Když Lucy odjede pracovně do Brazílie jako překladatelka, čeká ji léto plné slunce, tyrkysového oceánu, divokých večírků a dobrodružství, na která se nezapomíná. Do cesty jí vstoupí Matteo – charismatický brazilský influencer, nenapravitelný playboy a muž, kterému ženy padají k nohám.

Lucy dobře ví, že právě takovým typům je lepší se vyhnout. Jenže čím víc času spolu tráví, tím těžší je odolat jeho šarmu, bezstarostnosti i přitažlivosti, která mezi nimi roste s každým dalším dnem.

Někdy je ale mnohem těžší poznat rozdíl mezi letním poblouzněním a láskou, než podlehnout samotnému pokušení.

První kapitola

„Kalíme! Chlastáme!“ zaslechla jsem Eddieho hlas, což mě donutilo se otočit.

Mezi rty svíral brko a s ostatními si připíjel panákem.

Rozešli jsme se teprve před pár týdny, ale pořád mi to připadalo čerstvé a bolavé. Přesně tenhle životní styl byl důvodem, proč už nejsme spolu. Vadilo mi, že chlastal, hulil, dával si lajny. Často jsem měla pocit, že večírky pro něj znamenaly víc než já.

Právě jsem oslavovala dokončení vysoké školy a těšila se, až si najdu pořádné zaměstnání a začnu konečně žít po svém. Chtěla jsem se odstěhovat do podnájmu a postavit se na vlastní nohy.

Jediné, co mi chybělo, byla práce, kde bych využila portugalštinu. Už během studia putovaly moje životopisy do několika firem, jenže většina z nich hledala spíš někoho se španělštinou.

Ten večer na oslavě jsem poznala Ricka. Pohledný sympaták, co dokázal přijmout, že nejsem holka, která skočí s každým hned do postele. Pár týdnů si musel počkat, ale nikdy z toho nedělal problém.

Eddie můj nový vztah nevzal vůbec dobře. Odmítal pochopit, že to mezi námi definitivně skončilo a že je mi teď dobře. Rick navíc vůbec netušil, že byl Eddie můj bývalý. Vlastně ani nevím, jestli se tomu tenkrát dalo říkat vztah. On spíš randil se svými kamarády a flaškou rumu.

S Rickem jsme spolu bydleli teprve pár týdnů, když se Eddie znovu objevil. O jakýkoliv kontakt s ním, byť jen přátelský, jsem nestála. Nezbyvalo mi však než mlčky přihlížet tomu, jak se z něj a Ricka stávají kamarádi.

Možná se po těch několika měsících Eddie trochu uklidnil. Začal pracovat v redakci, psal články o známých osobnostech, dělal rozhovory a občas se pouštěl i do biografií.

Mně mezitím začínal lézt na nervy snad celý svět. Žádná práce, která by mě opravdu bavila, se neobjevovala a představa, že skončím jako au-pair, mě zrovna nelákala. Když ale Eddie přišel s nabídkou odletět do Brazílie, nevěděla jsem, co si o tom myslet.

Na jednu stranu mě lákalo procvičit si portugalsštinu a konečně dělat něco, co souviselo s oborem. Na druhou jsem neměla dobrý pocit z představy, že nechám Ricka na měsíc doma a odletím právě s Eddiem. Jenže práce se mi vyhýbala obloukem a peníze jsem potřebovala.

Mým úkolem bylo doprovázet Eddieho jako překladatelka. Měl udělat rozsáhlý rozhovor s nějakým influencerem, který si říkal Matteo Rio. Vlastně se o něm chystal napsat téměř všechno.

Netušila jsem, kdo to je, ani mě to nezajímalo. Podle Eddieho vedl život složený z jedné párty za druhou a mezi nimi stíhal balit holky. Přesně ten typ chlapa, ze kterého mi vstávaly vlasy na hlavě.

Místo abych se na měsíční pobyt těšila, byla jsem otrávená jako zrní na potkany. Šlo jen o práci a nehodlala jsem se nechat strhnout Eddiem ani jeho světem. Mezi námi byl dávno konec a doma se na mě těšil Rick.

„Možná bychom si měli ujasnit nějaká pravidla.“ Otočila jsem se na Eddieho, zatímco jsme na letišti čekali na zavazadla.

Několikahodinový let do Fortalezy mě úplně vyčerpal. A podle kyselého výrazu bylo jasné, že Eddieho takový rozhovor taktéž unavoval.

Odfoukl si tmavé zvlněné vlasy z čela a rezignovaně povzdychl.

„Jaká pravidla zase?“

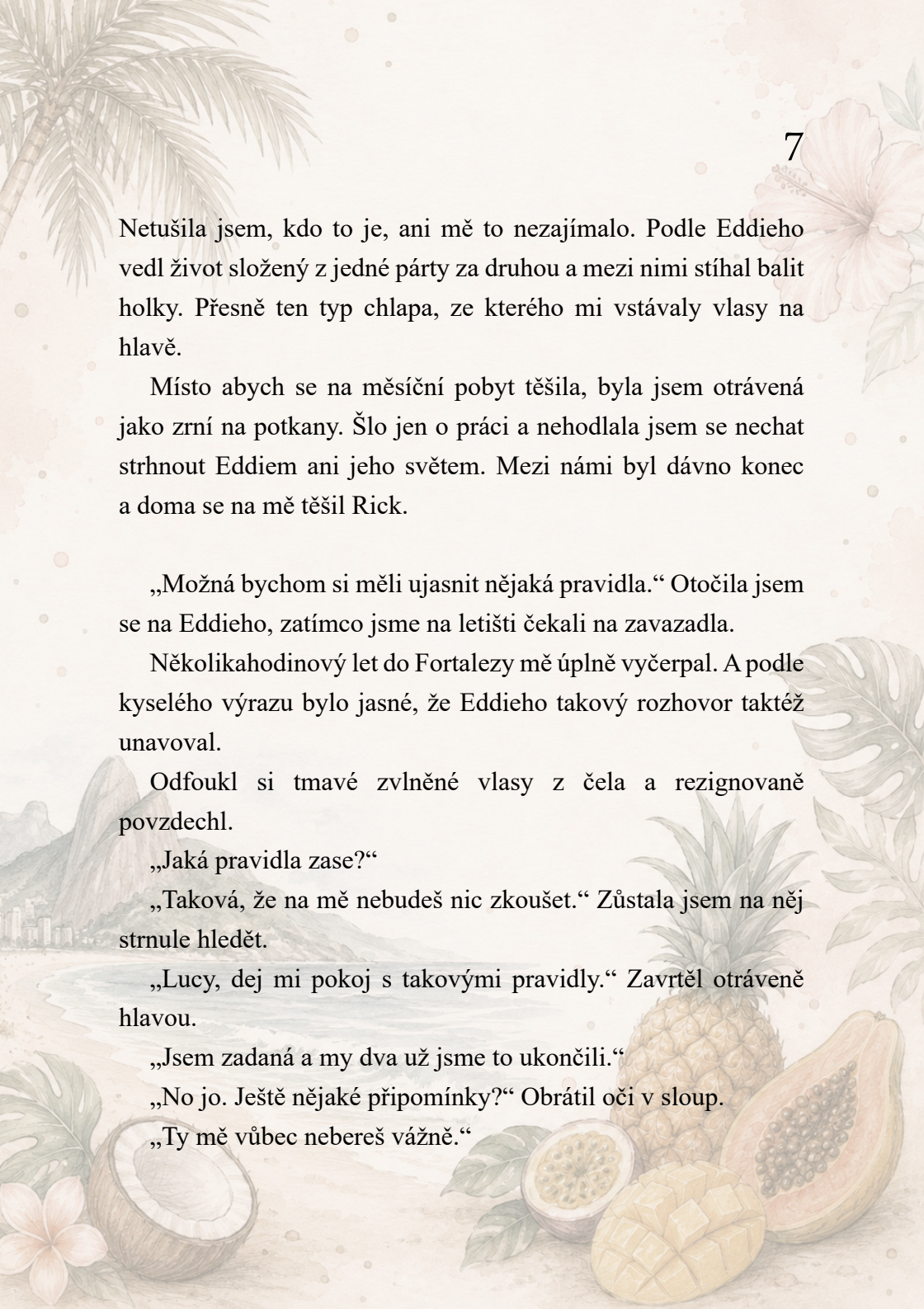
„Taková, že na mě nebudeš nic zkoušet.“ Zůstala jsem na něj strnule hledět.

„Lucy, dej mi pokoj s takovými pravidly.“ Zavrtěl otráveně hlavou.

„Jsem zadaná a my dva už jsme to ukončili.“

„No jo. Ještě nějaké připomínky?“ Obrátil oči v sloup.

„Ty mě vůbec nebereš vážně.“

„Každá brána má brankáře, a přesto padají góly, kotě.“ Zamrkal na mě.

Mluvil, jako by měl jistotu, že se s ním hned první noc vyspím.

U východu na nás čekal jakýsi černochoch s dredy. Působil sympaticky a pomohl nám se zavazadly. Měl za úkol dovézt nás do hotelu na pobřeží.

Jednalo se o moderní budovu přímo na pláži s rozlehlým bazénem uprostřed areálu. Neunikl mi ani rozsáhlý aquapark.

Eddieho však mnohem víc zaujala slečna za lobby barem, což mě unavovalo ještě víc. Být svědkem toho, jak člověk, kterého jsem kdysi milovala, flirtuje s jinou, mi bylo nepříjemné.

Na recepci jsem si nekompromisně vyžádala jednolůžkový pokoj. Bylo mi jedno, jestli bude Eddie spát s Matteem, nebo na pláži, ale se mnou rozhodně ne.

Nakonec mi vyhověli a šla jsem se ubytovat. Dostala jsem krásný pokoj s balkonem a výhledem rovnou na rozbouřené moře.

Nebylo zrovna slunečno, ale chuť projít se po pláži mi to nevzalo. Samozřejmě jsem ještě musela obvolat půlku rodiny, pár kamarádek a Ricka, aby věděli, že jsem v pořádku dorazila do hotelu a užívám si zírání do azurové hladiny.

Doma v Oklahomě to vypadalo úplně jinak a já nikdy pořádně nevytáhla paty z rodného města. Tohle pro mě byla příjemná změna.

„Kde vězíš? V šest máme večeři s Matteem.“ Zkontroloval

Eddie hodinky, když na mě narazil cestou do pokoje.

„Byla jsem na pláži.“ Ušklíbla jsem se na něj.

Jako by snad byl Matteo střed vesmíru. Byl mi ukradený. Doufala jsem jen, že ten měsíc nějak přežiju.

Otevřela jsem kufr a oblékla si obyčejné letní šaty. Žádná femme fatale, ale ani šedá myška. Z líčidel přišla na řadu pouze řasenka. Únava mě zmáhala a představa hodinového odličování mě vůbec nelákala.

Mistr světa Matteo Rio si dal načas. Kdybych přišla o půl hodiny později, možná bychom se u lobby baru sešli zároveň.

Eddiemu to bylo jedno. Před sebou měl drink plný alkoholu a usměvavá barmanka mu zpříjemňovala čekání na Mattea, protože já moc sdílná nebyla.

„Eddie? Ahoj,“ ozvalo se za našimi zády. Oba jsme se otočili.

Před námi stál sebevědomý týpek kolem pětadvaceti v havajské košili. Ruce zastrčené v kapsách jen podtrhovaly jeho sebevědomý postoj.

Za jiných okolností bych si z frajera jako on sedla na zadek, ale jeho chování mě odradilo. Byl středem pozornosti všech přítomných žen a očividně si to užíval. Pár vteřin mi stačilo k jasnému verdiktu. Blbeček roku!

„Jak se vám tu líbí?“ spustil lámanou angličtinou.

„Ten hotel je pecka.“ Eddie se nadšeně rozhlédl a Matteo pobaveně pozvedl obočí.

Těžko říct, jestli rozuměl.

„Tohle je moje překladatelka Lucy.“ Popošel Eddie až ke mně a majetnický mi položil ruku kolem pasu. Okamžitě jsem se od něj odtáhla.

„Nebyl tvůj táta pekař? Protože jsi docela pěkná buchta.“ Snažil se být Matteo vtipný.

Smál se tomu však sám. Eddie portugalsky rozuměl minimálně a já mu jen chtěla dát najevo, že jsem jeho šarmu odolná. Samozřejmě že byl pěkný chlap, ale nic to neměnilo na tom, že mi byl nesympatický.

„A tvoje máma sbírala blbý děti?“ povzddechla jsem si otráveně, zatímco se Matteo pousmál.

Hlady mi sice kručelo v břiše, ale svoje stanovisko jsem měnit nehodlala. Můj arogantní výraz měl oba odradit od dalších pokusů. Kdybych mohla, vrčela bych vzteky.

„Co kdybyste mi řekli, co si povídáte?“ Culil se Eddie.

„Ptal se mě, jestli není tvůj táta řezník, protože máš v trenkách pěknou klobásu. Prý by ji chtěl vidět.“

Eddie se zarazil a hleděl na můj vážný obličej bez úsměvu. Pak se začal smát, protože mě znal.

„Jemu ji ukazovat nehodlám, ale ty si jistě ještě pamatuješ její velikost,“ naklonil se ke mně a řekl tiše.

Jen jsem znuděně stáhla koutky a vrhla pohled na Mattea, který právě lovil mobil v kapse džín.

„Vyfotíme se spolu?“

Eddie to hned pochopil a nasadil smyslný úsměv pro Matteovy fanyanky. Já jsem se odtáhla, ale Matteo mě popadl z druhé strany okolo ramen a téměř přilepil svůj vysmátý ksicht na můj mrzutý.

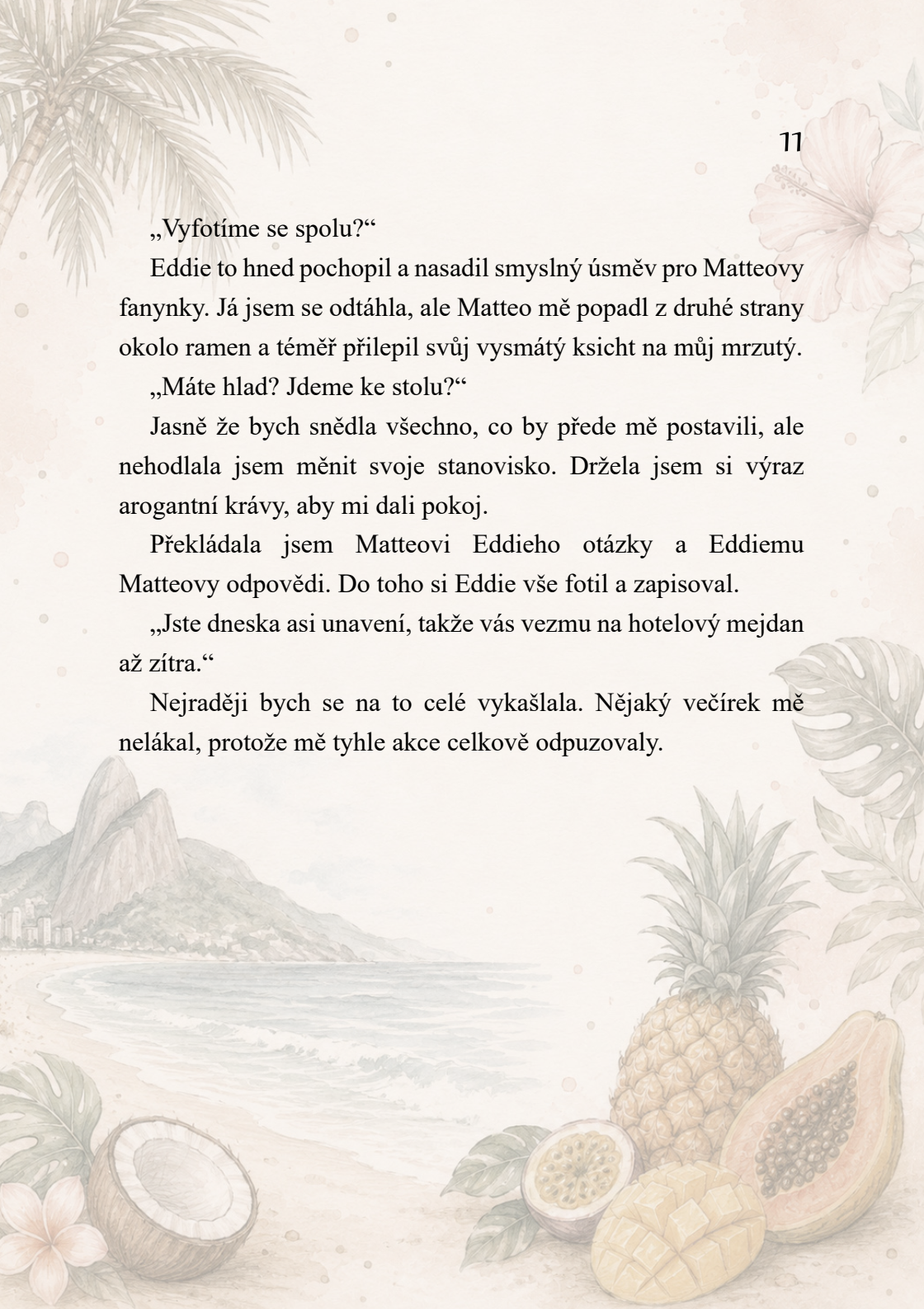
„Máte hlad? Jdeme ke stolu?“

Jasně že bych snědla všechno, co by přede mě postavili, ale nehodlala jsem měnit svoje stanovisko. Držela jsem si výraz arogantní krávy, aby mi dali pokoj.

Překládala jsem Matteovi Eddieho otázky a Eddiemu Matteovy odpovědi. Do toho si Eddie vše fotil a zapisoval.

„Jste dneska asi unavení, takže vás vezmu na hotelový mejdan až zítra.“

Nejraději bych se na to celé vykašlala. Nějaký večírek mě nelákal, protože mě tyhle akce celkově odpuzovaly.

Druhá kapitola

Snídaně v podstatě probíhala podobně. Byli jsme v hotelové restauraci mezi prvními a Mistr světa přišel až o hodinu později. Okolo sebe měl vysmáté servírky a Matteo nepochopitelně opět oplýval dobrou náladou. Na Instagram hned přidal několik snímků s vyvinutými servírkami a během pár minut pod nimi nasbíral víc komentářů, než se kdy sešlo pod jakoukoli mojí fotkou, včetně té s diplomem z univerzity.

Bylo mi naprosto jasné, že tahle falešná sláva dává člověku jen pocit, že není sám. Kolik z jeho sledujících by mu ale půjčilo peníze, pomohlo z nouze nebo se zajímalo o jeho problémy? Lidi v dnešní době neumí naslouchat.

Naopak... Jedné pülce je to u prdele a druhá pülka je ráda, že je máte.

Když se člověku daří, bude mít spoustu známých a takzvaných přátel, ale až jeho sláva pomine, nikdo si na něj ani nevzpomene.

Čekala nás procházka po městě. Tlumočení pro Matteovo video samozřejmě zůstalo na mně, takže jeho fanoušci dostali prohlídku Fortalezy nejen v portugalštině, ale také v angličtině.

„Vy dva spolu chodíte?“ zeptal se nečekaně Matteo.

„Ne.“ Zamračila jsem se na něho.

„Tipoval bych podle chování, že jo.“

„A ty jsi cvičená opice? Podle chování bych řekla, že jo.“

Křivě se pousmál, ale já zůstala vážná. O to víc jsem se vyhýbala i Eddiemu a přestala se usmívat úplně. Jak jinak dát najevo, že je mi ten osel nesympatický? Jenže Eddie se z něho mohl podělat. Kdyby si Matteo rozmatlal na obličejí ptačí trus, Eddie by to udělal taky.

K večeru už mě z toho celodenního chození bolely nohy, takže jsem s chutí zasedla k večeři a nemohla se dočkat spánku. Pánové se ale do postele nechystali.

K našemu stolu se přirítilo stádo dalších oslů a zmalovaných slepic. Chystali se na mejdan. Nezbylo mi než po nich vrhat otrávené a jedovaté pohledy.

Naštěstí jsem tam nemusela zůstat celou noc. Anglicky tu pár lidí umělo, takže Eddiemu zvládli překládat i oni.

Párty se konala na pláži, a tak jsem se šla na chvíli projít k moři. Na displeji mi svítilo několik nepříjatých hovorů od Ricka, ale nemohla jsem mu zavolat zpátky, zatímco v pozadí duněla hlasitá hudba. Rick byl dost žárlivý. Jestli ho ze židle nezvedal Eddie, padesát jiných snědých koloušků by to zvládlo levou zadní.

Koukat se tu dalo skoro na každého. Jeden hezčí ksichtík než druhý, ale mně připadali jako naleštěné prázdné plechovky. Svaly,

perfektní zevnějšek, ale uvnitř nic.

„Nudíš se? Nelíbí se ti párty?“ zkusil moji trpělivost Matteo a podal mi jakýsi koktejl.

„Jsem unavená a nemám ráda tyhle akce.“

„A co tě baví? Máš ráda moře? Pořád se tím směrem díváš.“

„Proč tě to zajímá?“ ušklíbla jsem se.

„Jsi můj host a nerad vidím, když se někdo nudí.“

Moje tělo mělo několik milionů nervů a on mi lezl snad na každý z nich. Rozčiloval mě jeho úsměv, věčně dobrá nálada, dokonce i hlas. Vlastně mě vytácel každý jeho pohyb i ten parfém, kterým byl převoněný.

Nestihla jsem ani zareagovat a už se k nám potácel nějaký opilec s pivem v ruce.

„Rio, máš novou kámošku?“ Zazubil se na mě.

„Nejsem jeho kámoška.“ Ušklíbla jsem se a začala vstávat, abych radši zmizela.

„Tak to je dobře. A nejsi třeba strom? Protože můj pták by v tobě docela rád uhnízdil,“ dodal opilec, a to byla poslední kapka, kterou moje nervy ustály.

Pánové se smáli, jako by to bylo kdovíjak vtipné, ale já měla chuť narvat jim to pivo do řitního otvoru a jeho samotného pověsit na ten strom za koule.

„Byla to jen sranda. Nečerti se hned,“ dodal Matteo.

„Vypadám, že mě to pobavilo? Právě mi volá můj přítel.

S dovolením si to jdu vzít.“ Popadla jsem telefon a vydala se stranou. Za zády se ještě ozval milovník stromů: „Chudák její frajer, ta se neusměje, ani když jí líže pekáč.“

Popošla jsem po pláži do klidnější části, kde byly slyšet jen vlny narážející do pobřeží.

„Ahoj, zlato, tak jak je?“ ozval se Rick do telefonu. „Stýská se mi. Celý den ses mi neozvala. Už jsem se bál, co se ti stalo.“

„Byli jsme se podívat po městě. Neměla jsem čas.“

„Jak to, že ne? Mohli jsme si dát videohovor. Mohla jsi mě provést.“

„Ricku, jsem tu od toho, abych překládala, ne abych si tu dělala, co chci.“

„A co ten blbec? Chová se k tobě v pohodě? Neleze ti do kalhotek?“

Obrátila jsem oči v sloup. To byl celý Rick. Za vším okamžitě viděl moji nevěru a myslel si, že každého chlapa automaticky zajímají jen moje prsa a kalhotky. Občas to myslel ze srandy, ale většinou mě to spíš otravovalo.

„Je to nafoukaný a arogantní blb.“

„Takže se spolu moc nebavíte?“

„Jen to, co chce Eddie slyšet. Teď jsou na večírku všichni.“

„Ty taky?“

„Víš, že na to nejsem. Chystám se jít spát.“

„Dobře, tak tě nebudu rušit. Napíšeš mi ráno? Nebo zavolej.“

Chci tě slyšet.“

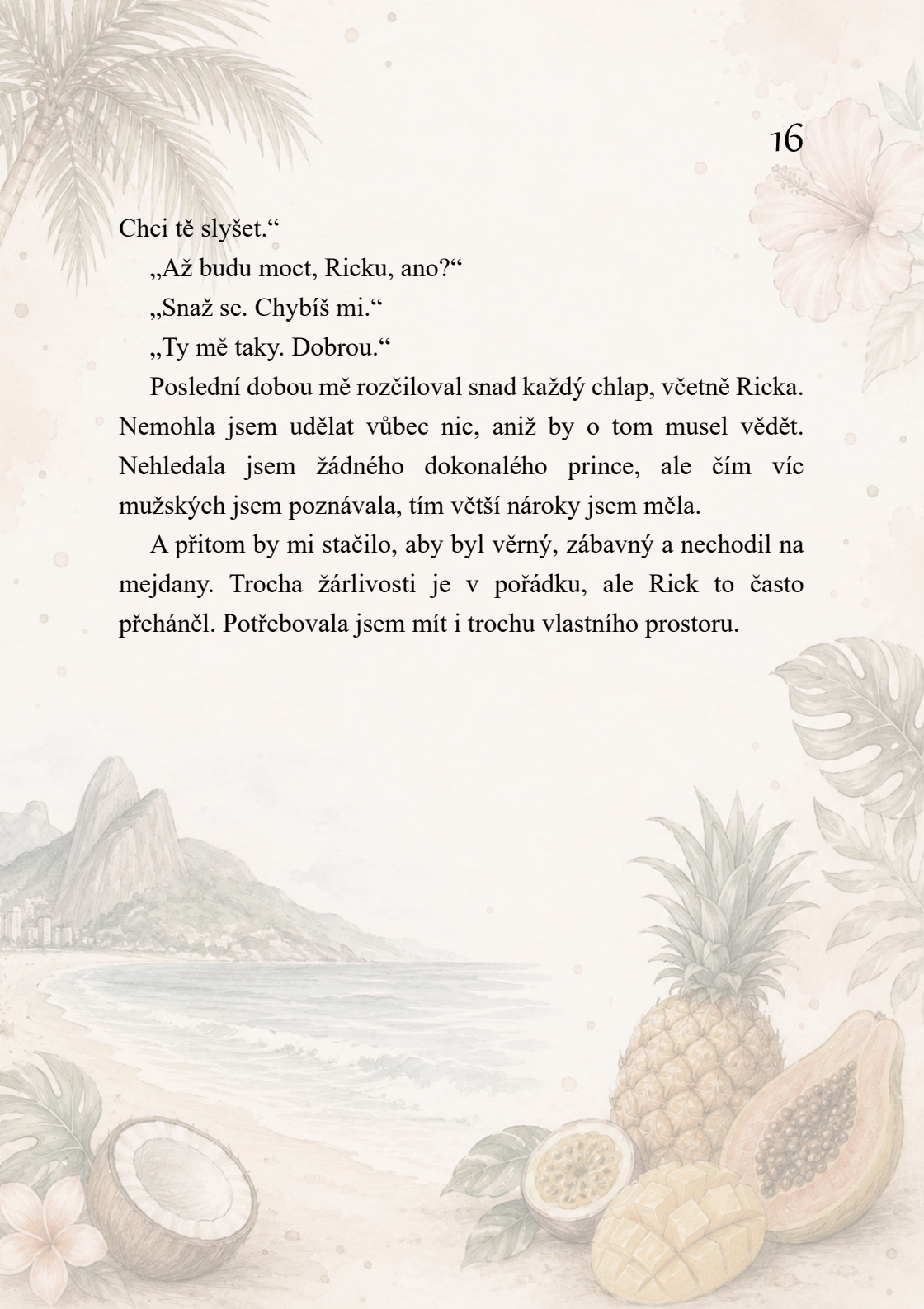
„Až budu moct, Ricku, ano?“

„Snaž se. Chybíš mi.“

„Ty mě taky. Dobrou.“

Poslední dobou mě rozčiloval snad každý chlap, včetně Ricka. Nemohla jsem udělat vůbec nic, aniž by o tom musel vědět. Nehledala jsem žádného dokonalého prince, ale čím víc mužských jsem poznávala, tím větší nároky jsem měla.

A přitom by mi stačilo, aby byl věrný, zábavný a nechodil na mejdany. Trocha žárlivosti je v pořádku, ale Rick to často přeháněl. Potřebovala jsem mít i trochu vlastního prostoru.

Třetí kapitola

To dopoledne nikdo neměl chuť na nic náročného. Většina lidí měla tmavé brýle a bohlav. Eddie do sebe naléval už asi třetí hrnek kávy a já se mu jen škodolibě vysmívala.

„Vidíš, to jsou ty tvoje kalby.“

„Proč vlastně tak moc nesnášíš večírky? Neříkej, že ses nikdy neopila a nechtěla vypnout?“

„Pamatuješ si mě snad někdy opilou nebo sjetou?“

„Ne, to máš pravdu.“

Můj odpor k podobným akcím souvisel s mým mrtvým bráchou. Nikdo o tom nevěděl. Bylo mi asi třináct, když slavil osmnáctiny. Často chodil na párty a za holkama. Při úklidu jeho pokoje jsem jednou našla sáček s bílým práškem. Už tehdy mi bylo jasné, co obsahuje. Televize byla podobných případů plná.

Ještě než jsem se ho na ten sáček stihla zeptat, rozešel se s přítelkyní a večer si dal mnohem větší dávku než obvykle.

Uprostřed noci máma křičela na tátu, aby okamžitě zavolal záchranku. Brácha ležel na posteli, pod nosem měl krev a kolem něj byly zvratky. Byl to hrozný pohled.

Naštěstí ho v nemocnici zachránili. Máma ho objevila včas.

Rodiče mu pak denně domlouvali, aby s těmi mejdany přestal a začal se konečně chovat jako dospělý. Jen nad tím mávl rukou. Nedožil se ani dvaceti. Drogy a alkohol ho natolik zničily, že začal krást našim peníze, prodal auto, vykašlal se na školu a jen pařil. Znovu se předávkoval na nějaké párty a tentokrát ho nikdo včas nenašel.

Pro rodiče to byl šok. V patnácti na mě všechno doléhalo dvojnásob. Už tehdy jsem věděla, že se drog ani podobných věcí v životě nedotknu. Tohle mě poznamenalo. Eddie tedy rozhodně nebyl jediný důvod, proč jsem tenhle styl života nesnášela.

Alkohol mi sice nebyl úplně cizí, ale domů na hadry jsem se nikdy nevrátila. Nanejvýš v dobré náladě.

Hned u snídani mě navíc uháněl Rick. Nutně potřeboval vědět, co právě dělám. Začínalo mi to lézt na nervy. Z jedné strany na mě tlačil Rick, protože jsem mu nestíhala ani odepsat, ani zavolat, a z druhé mi Eddie málem bral mobil z ruky, abych už dala s Rickem pokoj.

To dopoledne nikdo neměl chuť na nic náročného. Čekal nás odpočinek u hotelového bazénu. Eddie okamžitě usnul na lehátku pod slunečníkem a já zůstala tak trochu sama. Bazén mě nelákal, dala jsem přednost moři. Rozložila jsem si ručník na pláži a jen si užívala ten výhled.

„Docela lituju toho, že neabstinuju jako ty.“ Posadil se Rio naproti mně a posunul si sluneční brýle ke kořenu nosu.

„Nejsem vyloženě abstinent, ale vím, kdy mám dost.“

„Ty se máš. Hodil jsem takovou šavli, že by mi ji záviděl i Napoleon.“

„No litovat tě nehodlám.“

Zavřela jsem oči a nastavila obličej slunečním paprskům.

„Už jsi někdy byla v Brazílii?“

„Ne.“

„A líbí se ti tu?“

„Ve srovnání s Oklahomou je to tu naprostá pohádka. A ty jsi někdy byl ve Státech?“

„Ne. Žil jsem v São Paulu. Když mi bylo dvacet, přestěhoval jsem se do Ria. Proto ta přezdívka. Z legrace jsme natočili video z mejdanu a z nepochopitelných důvodů se z něj stal hit internetu. Největší prdel byla, že tu párty pořádal nějaký pracháč a my se tam dostali jen tak.“

„Já vím. To nesmyslné video mi Eddie ukazoval.“

„Podle tvého přístupu tipuju, že nemáš v oblibě žádného youtubera ani influencera. Nezajímá tě Instagram ani TikTok a celou vejšku ses jenom biflovala.“

Upravila jsem si neposlušný pramen vlasů za ucho a podívala se na Ria. Vítr mi ho však hned znovu sfoukl do obličeje a schoval můj škleb.

„A ty jsi byl vždycky třídní šašek, co byl středem pozornosti. Doma jsi skoro nebyl, protože jsi celou střední i vejšku pařil.“

Holek jsi měl tolik, že jsi dostal přezdívku motorová pila. Přerízl jsi všechno. Takže, Rio, promiň, ale všem sympatický být nemůžeš.“

Rio se chvíli smál, ale pak mě vyvedl z omylu.

„Jsi úplně vedle. Netrefila ses ani do jednoho z těch tvrzení. Na střední mě šikanovali, vejšku jsem nedodělal, protože na ni rodiče neměli peníze. Šel jsem pracovat na letiště jako security, abych pomohl rodině s výdaji. Ve dvaceti jsem dostal lepší nabídku v Riu, proto jsem se tam přestěhoval. A pokud jde o holky, zlatokopyky nepotřebuju. Mám jich kolem sebe tolik, že už ani nepoznám, kterým jde o peníze,“ mávl rukou.

Tím mi vyrazil dech. Takový životní příběh bych mu rozhodně nehádala.

„Děláš si ze mě legraci?“

„Proč bych měl? O rodině nežertuju. Mrkni na internet a možná tam někde ještě najdeš fotku z letiště.“

Napadlo mě se mu omluvit, ale pořád mi byl nepříjemný. Místo odpovědi jsem se zahleděla na moře. Vítr mi přehodil vlasy přes obličej jako závoj a skryl i moje rozpaky. Eddieho příchod mi proto přišel vhod.

„Co si zajít odpoledne na tobogány? Mají tu docela slušný výběr.“ Podřepl vedle mě a lehce do mě vrazil ramenem.

Vodní svět mě bavil, ale rozhodně ne pouze ve společnosti Eddieho. Zůstat tam s ním o samotě nepřipadalo v úvahu.

„Eddie navrhuje na odpoledne tobogány,“ přeložila jsem větu tak, jak se mi zrovna hodilo.

„Proč ne?“ odvětil Rio.

Eddie těkal pohledem mezi námi a nejspíš mu došlo, že jsem jeho pozvání elegantně smetla ze stolu.

V aquaparku jsme se nakonec sešli ve větší skupině, v níž nebyl problém se trochu ztratit. Eddie mi zpočátku nedal pokoj, ale po chvíli pochopil, že s ním na žádnou skluzavku nepůjdu. Našel si tedy jinou oběť.

Výstup po schodech k nejvyšší skluzavce ve tvaru písmene U, které říkali bumerang, mi dal pořádně zabrat. Sjížděla se pouze na velkém nafukovacím člunu. Nahoru jsem dorazila úplně bez dechu. Svalouš, který atrakci obsluhoval, mi vysvětlil, že s mojí váhou nesmím jet sama.

Z bezpečnostních důvodů mě odsunul stranou, aby pustil nějaký páreček. Posadili se jeden za druhého a za okamžik už se rozléhal jejich křik, jak se řítili z prudké stěny dolů, pak zase nahoru na druhou stranu a několikrát to celé zopakovali.

„Nepustí tě samotnou, co?“

Za normálních okolností bych poprosila někoho cizího, aby jel se mnou, jenže oslovil mě zrovna Rio. Slunce mu svítilo do očí a jeho oříškově hnědé duhovky najednou vypadaly skoro jantarově.

Už tak mi ta situace připadala dost trapná, a tak jsem jen pokrčila rameny a ušklíbla se, čímž jsem dala jasně najevo svůj

názor i na toho svalnatého plavčíka.

Rio kývl na toho blba, položil člun do mělkého bazénku a počkal, až se posadím dopředu. Nezbyvalo mi než přetrpět, že pojedeme spolu. Několikrát jsem se snažila narovnat, abych se o něj neopírala zády, ale plavčík mě upozornil, že bych mohla vypadnout a ošklivě si ublížit. Nakonec jsem se tedy o Ria lehce opřela.

Pak přišel zlom a člun se přehoupl přes hranu.

Při prudkém sjezdu mě setrvačnost bez milosti nalisovala přímo na něj. Adrenalin se mi vlastně líbil, ale stejně jsem se instinktivně chytila madel, kterých se držel i Rio. Na tváři se mi objevil slabý úsměv a vzápětí jsme se zase řítili vzhůru. Pozadu nás to stáhlo zpátky a nakonec nás zastavila hluboká voda.

Odtáhla jsem se od něj a pokusila se vstát. Rio už byl na nohou a podával mi ruku. Tu jsem samozřejmě ignorovala a zvedla se sama. Jen se pousmál a ukázal směrem k baru.

„Dáme něco k pití?“

Povzddechla jsem si nad jeho otázkou a popadla ručník, abych se do něj zabalila.

„Umíš vůbec mluvit?“ rýpal do mě, když jsme zabrali místa u baru.

„Záleží s kým.“

„A se mnou mluvit nechceš?“

„Ani ne.“ Ohlédla jsem se stranou směrem k pláži.

Přistoupil k nám barman a přisunul ke mně jídelní lístek. Žaludek se mi svíral hlady a jakmile jsem v nabídce zahlédla palačinky, bylo rozhodnuto.

„Dám si ty palačinky a espresso. Dík.“

„Palačinky? Abys nepřibrala.“

Střelila jsem po něm pohledem, jestli to myslí vážně.

„Je mi to fuk. Tobě se líbit nepotřebuju.“ Zatvářila jsem se dostatečně kysele.

„Tak jsem to nemyslel. Jen že si tady holky dávají spíš salát.“

„Po něm mám za půl hodiny hlad. A když mám hlad, jsem protivná.“

„Tak to si dej těch palačinek dvojitou dávku,“ utrousil s úsměvem.

Rio pootočil hlavou ke skupince namachrovaných volů, kteří se blížili. Z jeho výrazu mi bylo jasné, že je zrovna dvakrát rád nevidí.

„Matteo, no to je mi ale náhoda. Jak se máš?“ Nahrnuli se k nám a neustále očima přejížděli mezi mnou a Riem.

„Neviděli jsme se už někde?“ Obešel mě jeden z těch blbečků a slintal jako pes nad pečeným kuřetem.

„Jo, jsem recepční na klinice pohlavních chorob.“ Ušklíbla jsem se a pánové se začali smát.

„Ne, vážně. Někde jsem tě už viděl.“

„Jo, a proto tam už nechodím,“ setřela jsem ho znovu a blbeček

to snad konečně vzdal.

„Tvoje holka, Rochasi?“ Zvážněl ten očividně největší borec.

„Co zase chceš?“ Otočil se na něj Rio otráveně.

„Jen slušně konverzuju, Rochasi. Máš s tím problém?“

„Tak si jděte konverzovat jinam.“

„Jo, Rochasi, spal jsem s tvou holkou.“ Zakřenil se borec a bylo vidět, že Ria tím pěkně vytáčí.

„Vážně? Já s tou tvou nezamhouřil oči celou noc,“ vrátil mu Rio úder.

Borec se pousmál a popošel ke mně.

„Kdybys potřebovala prošťouchnout víc než tři centimetry stejně jako jeho bejvalka, tak dej vědět.“ Zamrkal na mě.

„Ten centimetr navíc od tebe mě už nevytrhne.“ Napila jsem se kávy, kterou mi podal barman.

„Ale zírala bys, co s tím centimetrem navíc umím.“ Několikrát pozvedl obočí.

„Fakt? Třeba vydržíš v kuse rovných třicet vteřin?“

Tentokrát ale neměl co říct. Jen na mě přihloupě zamrkal, ušklíbl se na Ria a odpochoval.

„Píchal ti holku? Co jste to za lidi?“ Otočila jsem se zpátky k palačinkám.

„Stane se,“ podotkl a bylo vidět, že se o tom nechce bavit.

„Vidíš? A to je přesně situace, kdy jsem protivná. Žaludek se mi kroutí hlady a on pořád něco žvanil.“

„Tak já budu mlčet. Docela jsi mu dávala čoud.“

„Ještě řekni, že tě to mrzí.“

„Bývali jsme nejlepší kámoši.“

„A nejlepší kámoši si přefiknou holky?“

„Já mu žádnou nepřefikl. Ale to už je jedno. Ani za to nestála.“

Rickův telefonát mě zastihl s plnou pusou. Zapnula jsem hlasitý odposlech a chtěla se ho co nejrychleji zbavit.

„Ricku, promiň, ale zrovna se cpu palačinkami.“

„No, doufám, že jsou to fakt palačinky.“ Ušklíbla jsem se a přestala i žvýkat.

„A co si myslíš, že mám v puse? Pind'oura?“

Rio vedle mě vyprskl celý obsah úst a udiveně na mě zíral. Já se zase divila, že mi rozuměl.

„Jahůdko, tak jsem to nemyslel. Omlouvám se. Jen mi chybíš.“

„Hmm, fajn. Zavoláme si večer.“

„Abych byl upřímný, pěkně na mě kašleš. Říkali jsme si, že zkusíme videohovor.“

„Ricku, já teď jím. Zavolám pak.“

Zavěsila jsem. Bylo mi jasné, že mě za chvíli začne bombardovat zprávami s omluvami, že mě jen chtěl slyšet a nechtěl obtěžovat. Jenže mě rozčiloval už i on.

„Měla by ses vážně najíst,“ podotkl Rio s úsměvem.

Když jsem dojedla poslední sousto, Rio se přesunul naproti mně. Dál jsem hleděla do prázdného talíře a čekala, co z Mattea

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy *Brazilská přitažlivost*.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.